

Z obsahu:

Maria na cestě k Otci

Jan Pavel II.
při generální audienci
12. ledna 2000
– strana 2 –

**Žasli a byli u vytr-
žení...**

– strana 4 –

**Antikatolicismus –
nástup
k pronásledování**

– strana 5 –

Obětování Páně

P. Walter Lang
– strana 6 –

**Co dělají američtí
biskupové pro
nenarozené děti**

– strana 7 –

Malovaná modlitba

Fra Angelico, patron
umělců
– strana 8 –

Dědictví otců

– strana 9 –

**Kdo mluví o papežově
odchodu?**

Na aktuální téma
– strana 12 –

**Jáhenství je hlavně
služba**

– strana 13 –

Fra Angelico: Obětování Páně, detail (k článku na str. 8)

Maria na cestě k Otci

Na doplnění naší úvahy o Panně Marii na závěr cyklu katechezí věnovaných Otci chceme dnes zdůraznit její roli v naší cestě k Otci.

On sám chtěl, aby Maria byla přítomná v dějinách spásy. Když se rozhodl poslat na svět svého Syna, chtěl, aby k nám přišel tak, že se narodí z ženy (srov. Gal 4,4). Chtěl, aby tato žena přijala Syna jako první a sdělila jej celému lidstvu.

Maria se tedy nachází na cestě, která vede od Otce k lidstvu, jako Matka, která všem dává Syna Spasitele. Současně je na cestě, kterou mají lidé projít, aby došli k Otci skrze Krista v Duchu svatém (srov. Ef 2,18).

Prostřednice v Prostředníkovi

Abychom pochopili Mariinu přítomnost na cestě vedoucí k Otci, musíme uznat se všemi církvemi, že Kristus je *cesta, pravda a život* (Jan 14,6) a jediný Prostředník mezi Bohem a lidmi

(srov. 1 Tim 2,5). Maria je vložena do jediného Kristova prostřednictví a je úplně v jeho službách. V důsledku toho, jak zdůrazňuje koncil v *Lumen gentium*, »Mariina mateřská úloha vůči lidem nikterak nezastiňuje ani nezmenšuje toto jediné prostřednictví Kristovo, nýbrž ukazuje jeho účinnost« (60). Jsme daleci toho, abychom tvrdili, že Mariina role v životě Církve stojí mimo Kristovo prostřednictví nebo vedle něho, jako by se jednalo o prostřednictví souběžné nebo konkurenční.

Jak jsem řekl výslovně v encyklice *Redemptor hominis*, Mariino mateřské prostřednictví je »prostřednictví v Kristu« (38). Koncil vysvětluje: »Celý spasitelný vliv blahoslavené Panny na lidi neplyne totiž z nějaké nutnosti, nýbrž jediné z Božího svobodného rozhodnutí a z nadbytku Kristových zásluh, opírá se o jeho prostřednictví, na něm naprosto závisí a z něho čerpá celou svou účinnost; nijak nepřekáží přímému spojení věřících s Kristem, naopak: podporuje je.« (LG 60)

I Maria sama je vykoupěna Kristem, i když je první mezi vykoupěnými, protože za milost, kterou jí udělil Bůh Otec na počátku její existence, vděčí »zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení«, jak potvrzuje bula *Ineffabilis Deus* Pia IX. (DS 2803). **Veškerá Mariina spolupráce na spáse je založena na Kristově prostřednictví**, které, jak dále upřesňuje koncil, »nevylučuje, nýbrž vyvolává rozličnou spolupráci tvorů, vyplývající z účasti na jediném zdroji« (LG 62).

Skrze Marii k Ježíši

Když uvažujeme v této perspektivě, Mariino prostřednictví se nám jeví jako ovoce nejvyššího prostřednictví Kristova a je

podstatně orientováno k tomu, aby vedlo k našemu **intimnějším a hlubším setkání s ním**: »Církev neváhá vyznávat takovou podřízenou Mariinu úlohu, stále ji prožívá a klade ji věřícím na srdce, aby pod její mateřskou ochranou vroucněji přilnuli ke svému Prostředníkovi a Spasiteli.« (Tamtéž)

Maria ve skutečnosti nechce přitahovat pozornost ke své osobě. **Žila na zemi s pohledem upřeným na Ježíše a na nebeského Otce**. Její nejsilnější touhou je obracet pohled všech stejným směrem. Chce posílit pohled víry a naděje ve Spasitele, kterého nám Otec poslal.

Vzor víry a naděje

Byla vzorem pohledu víry a naděje především tehdy, když v bouři Synova utrpení uchovávala v srdci naprostou víru v něho a v Otce. Zatímco učedníci, zmatení událostmi, byli hluboce oťfesení ve své víře, Maria, jakkoliv zkoušena bolestí, zachovala naprostou jistotu, že se uskuteční to, co Ježíš předpověděl: *Syn člověka... třetího dne vstane z mrtvých* (Mt 17,22–23). Tato jistota ji neopustila, ani když přijala do své náruče mrtvé tělo ukřižovaného Syna.

Tímto pohledem víry a naděje Maria povzbuzuje Církev a věřící, aby plnili vůli Otce, kterou nám zjevil Ježíš.

Nejdůležitější mateřská rada

Slova, s nimiž se obrátila na služebníky při zázraku v Káně, opakuje všem generacím křesťanů: *Udělejte všechno, co vám řekne* (Jan 2,5).

Její rada byla vyslyšena, když služebníci naplnili nádoby až po okraj. Se stejnou výzvou se dnes Maria obrací k nám. **Je to povzbuzení, abychom vstoupili do nového úseku dějin s rozhodnutím uskutečňovat všechno, co řekl Ježíš v evangeliu jménem Otce a co nám nyní vnuká prostřednictvím Ducha, který v nás přebývá.**

Novému tisíciletí novou tvář

Jestliže uděláme to, co Kristus říká, tisíciletí, které nadchází, bude moci získat novou tvář, více odpovídající evangeliu a autenticky křesťanskou, ve shodě s nejhlubší touhou Panny Marie.

Slova *Udělejte všechno, co vám řekne*, která nám ukazují na Krista, nás tedy znovu volají také k Otci, k němuž putujeme. Ona souznější s hlasem Otce, který se ozval na hoře Proměnění: *Toto je můj milovaný Syn..., toho poslouchajte* (Mt 17,5). Týž Otec Kristovým slovem a světlem Ducha svatého nás volá, vede a očekává.

Naše svatost spočívá v tom, že děláme to, co nám bylo řečeno od Otce. A v tom je hodnota Mariina života: v plnění Boží vůle. V jejím doprovodu a s její podporou přijímeje s vděčností z Otcových rukou nové tisíciletí a vynasážme se, abychom pokornou a velkodušnou odevzdaností odpovídali na jeho milost.

Bollettino Vaticano
12. 1. 2000

Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla

POSLUŠNOST SE VYPLÁČÍ

Při své první a také poslední plavbě měl »nepotopitelný superparník« Titanic z anglického Suthamptonu před transatlantickou cestou ještě zastávku v Dublinu. Této příležitosti využil mladý jezuita Fr. Browne k cestě do Irska. Jako vášnivý fotograf pořídil z počátku této jedinečné plavby několik fotografií, které mají dnes velkou historickou cenu a byly použity při natáčení filmu Titanic. Tomuto mladému jezuitovi nabídli během cesty bohatí američtí manželé, aby na jejich náklady pokračoval v cestě až do USA. Ale irský jezuitský provinciál poslal na Titanic telegram: »Okamžitě opusťte tuto loď!« Fr. Browne uposlechl. Později prohlásil: »Je to asi jediný případ, kdy svatá poslušnost zachránila lidský život.«

Blahoslavený úžas

*Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty*

Učil jako ten, kdo má moc

První Ježíšovi učedníci pocházejí z pobřežního Kafarna, které si nyní, na počátku svého veřejného působení, Ježíš zvolil za své dočasné sídlo. Vyprav se za nimi a vejdi s jeho malou družinou do synagogy. Je zaplněna, jak se sluší v den zasvěcený Hospodinu.

Dnes se ujímá slova Ježíš. Začíná zjevovat pravdu, kterou přijal od Otce. Přítomní jsou stále více uchvázeni úžasem. Cítí v jeho slovech něco mimořádného. Důvodem však není jeho výmluvnost. Síla předkládané Boží pravdy nestojí jen na její logice, jasnosti. Ježíš učí zcela jinak než dosavadní učitelé, zákoníci a farizeové: Učí jako ten, kdo má mimořádnou autoritu. Všechna přesvědčivost a závaznost jeho učení vyplývá přímo z jeho osoby, která uděluje slovům mimořádnou moc.

O jakou moc se jedná? Není to moc, která se opírá o sílu. Za Ježíšem nestojí donucovací aparát. Nepřináší s sebou nic z toho, na co svět spoléhá jako na mocenské prostředky. Nepoužívá donucení, nýbrž tajemnou moc Boží lásky, která přišla na svět, aby obnovila původní řád, jehož dávné i současné porušení je zdrojem všeho zla.

Závaznost Ježíšova učení je v samotném Bohu. Zjevuje nám Otce, a proto nás jeho slovo nekonečně překračuje. Pravdivost jeho slova nezávisí na našem smýšlení, na našem zalíbení nebo nechuti. Nepřijímáme je, protože vyhovuje a lahodí našemu vkusu, ale přijímáme je s úžasem a vděčným obdivem pro autoritu samotného Hlasatele.

Není z tohoto světa: je to učení *plné moci*, proto oprávněně vyvolává údiv u dobrých i u zlých. Zatímco u lidí dobré vůle probouzí radostný úžas, zlé naplňuje oprávněným strachem.

Kdo se proti němu vzpouzí především? Nečistý duch. *Co je ti do nás?* Nechceme tě slyšet. Nemáme vůbec zájem o tvá slova. Nechej nás tam, kde jsme, takové, jací jsme. Stačíme si sami. Nechceme tě! *Přišel jsi nás zahubit?* Úhlavní nepřítel ihned poznává, že moc a účinnost Ježíšovy pravdy míří výslovně proti němu. Zlý tím však současně potvrzuje proti své vůli autentičnost i moc jeho slova.

Zapamatuj si, že kdykoliv pocítuješ výhrady, odpor a nevoli vůči Božímu slovu, neponouká ti to nikdo jiný než *nečistý duch*.

Když tedy takto dává o sobě vědět, nepřipoj se k jeho hlasu, ale využij této příležitosti a pros božského Mistra, aby jej mocí svého slova umlčel a vypudil.

Děkuj svému Pánu, že ti přináší takovou nauku, jakou potřebujeme: aby nám pomáhala v boji proti Zlému. Jestliže naopak nám nevyhovuje a nelíbí se nám, přikláníme se na stranu Odpůrce a připojujeme se k jeho *Co je ti do nás?* Ale právě proto Ježíš přichází, právě proto nám zjevuje Otcovu původní a nezkrácenou pravdu i moc, protože kdyby nezahynul náš Nepřítel a Lhář, zahynuli bychom s ním.

Ježíš se postaral, aby hlásání Boží pravdy bylo zajištěno i budoucím pokolením. Stále si vyhledává a povolává mezi lidmi *proroky*, kterým svěřuje závažný úkol: být nadále hlasateli jeho slova, které sám skrze svého Ducha vkládá do jejich úst. Tito Boží vyslanci jsou pověřeni, aby ti tlumočili Boží vůli. Nepromlouvají z vlastní autority, nýbrž jménem toho, který je posílá. Děkuj svému Pánu, že se stará, aby se jeho slovo dostalo k tobě v tak konkrétní a přesvědčivé podobě, takže se na ně můžeš s důvěrou spolehnout. Otevři se mu, a naplní tě úžasem jako posluchače v Kafarnau. Jestliže se podřizuješ těm, které Pán posílá, nepodřizuješ se člověku, nýbrž Pánu. Proto právě varuje Bůh každého, kdo je svévolně neposlušný: *Požene jej k odpovědnosti*. Ve stejném smyslu ujišťuje Ježíš své apoštoly: *Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.*⁽¹⁾

K poslušnosti jsou ovšem zavázáni i ti, kteří jsou posláni, aby zvěštovali Boží slovo: *Kdo by se opovážil říkat v mém jménu, co jsem mu neporučil, takový prorok musí zemřít*. Je smutné, že k tomu vůbec dochází, ale je tomu bohužel tak. Nenech se překvapit a připrav se na to. Předpovídá to sám Ježíš. A nebude to dokonce ani nic ojedinělého: *Mnozí přijdou v mém jménu a řeknou: Já jsem to! Důrazně tě před nimi varuje, protože těch, které svedou, bude mnoho.*⁽²⁾ Pros Pána, abys je dokázal rozeznat a nepatřil mezi svedené. Pros i za ty, *kteří se opovažují*, aby všichni *uposlechli jeho hlasu a nezatvrzovali svá srdce*. *Vždyť on je náš Bůh a my jsme lid, který on pase, stáde, které vede svou rukou. Jásějme a oslavujme Skálu své spásy!*⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 10,16

⁽²⁾ Mk 13,6

⁽³⁾ srov. resp. žalm 94

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 18,15–20

Mojžíš řekl lidu:

„Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: ‚Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.‘

Hospodin mi tehdy řekl: ‚Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit ve jménu mém, toho poženu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!‘“

2. čtení – 1 Kor 7,32–35

Bratři!

Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži.

To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

Evangelium – Mk 1,21–28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víme, kdo jsi: Svatý Boží!“

Ale Ježíš mu to přísně zakázal:

„Mlč a vyjdi z něho!“

Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého:

„Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

Ježíš a Samaritánka, freška v benediktské bazilice, Capua, Itálie

Žasli a byli u vytržení...

V dnešním třetím čtení evangelista dvakrát konstatuje, že lidé v kafarnaumské synagoze žasli, když viděli a slyšeli Ježíše z Nazareta, který začal kázat po celé Galileji. Zmínky o »úžasu« jdou v Novém zákoně do několika desítek. Tato emoce má zřejmě své místo v procesu přijímání víry.

Jakou roli hraje »úžas« v našem životě? Někdy se mu snažíme vyhnout, jindy jej naopak vyhledáváme. Úžas může být významným krokem na cestě poznání.

Co dělá umělec? Vytváří dílo, ve kterém uměleckými prostředky vyjadřuje své myšlenky a své poznání tak, aby ty, kteří toto dílo budou vnímat, přivedl do úžasu. Bez úžasu a obdivu není umělecký zážitek možný.

Umění je jednou z cest poznání, která je schopna nám otevřít nové obzory, jež často překračují naši dosavadní zkušenost i naše omezující hranice. To, co jsme jen tušili, po čem jsme podvědomě toužili, představuje se nám v dobrém umění neočekávaně jako skutečnost.

Úžas v atmosféře dobroty a sympatie vyvolává úctu a obdiv. Úžas v atmosféře antipatie a zla podporuje strach, děs a nenávisť.

Úžas a obdiv je vlastní dětem. Provází jejich proces objevení světa. Je spojen s poznáním, že je tu stále něco, co je větší než my, co nás přesahuje. Ale v člověku je přirozená touha překročit v dospívání práh dětství i s jeho projevy, stát se samostatným dospělým jedincem.

Už dítě si vytváří svůj třeba jen omezený svět, ve kterém platí jeho vlastní jasně závěry, a nedbá při tom ani na to, že mohou být daleko od skutečnosti. Úžas může být pokládán za důsledek nevědomosti. Dát najevo úžas lze někdy vnímat jako něco ponižujícího. Člověk má snahu se všeho, i neznámého, zmocnit a podmanit si to. Nepřítelem úžasu je úsilí o vlastní suverenitu. Jsme-li svědky, jak někdo druhý vyjadřuje svůj úžas, vnitřně se bráníme a říkáme nebo si alespoň myslíme: To nic není!

Existuje však úžas, který vede k účtě, a je tak základním náboženským citem. Přivádí k tomu, abychom Boha chválili, děkovali mu a oslavovali ho. Krásné příklady takového nábožného úžasu nacházíme v mnoha starozákonních žalmech.

Připomeňme si za všechny žalm 8: *Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi! ...Co je člověk, že si ho tak všímáš, že se o něho staráš? Učinils ho jen o málo menším, než jsou andělé, položils mu k nohám všechno!*

Vděčným úžasem se vyznačuje i celý život Panny Marie. Dává jej najevo při zvěstování svou pokornou otázkou i svým poslušným souhlasem. Velkým chvalozpěvem úžasu, obdivu, díky a chvály je její velepíseň Magnificat. Co jiného to bylo než svatý úžas, který ji vedl, aby *uchovávala všechno ve svém*

srdci a rozvažovala o tom (Lk 2,19.51).

Úžasem z Boha, jeho velikosti a jeho díla je proscena celá Bible od knih Mojžíšových (srov. Ex 15) až po Zjevení svatého Jana, které opěvuje Boha v 15. kapitole: *Velké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládný! Spravedlivé a spolehlivé jsou tvé cesty, králi národů! Kdo by nevzdával, Pane, úctu a slávu tvému jménu? Vždyť ty jediný jsi svatý!* (Zj 15,3n).

Když se Boží Slovo zjevilo lidem, provázel je úžas jednotlivců i celých zástupů na každém kroku. Stále znovu a znovu čteme: *Zástupy žasly nad jeho učením* (Mt 7,28; srov. 8,27; Mk 9,15; Lk 9,43). Ježíš však neměl v úmyslu ohromovat dav. Nepotřebuje stylizovat svou řeč a své skutky se záměrem, aby vyvolávaly úžas. To, co nám přináší a zjevuje svými slovy i skutky, je již svou podstatou takového charakteru, že musí vyvolávat úžas: *Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete* (Jan 5,20). Úžas přivedl Nikodéma za Ježíšem (Jan 3,1–21), úžas přivedl k víře obyvatele samařského města (Jan 4,7–39). Natanael nejdříve nesdílel Filipův úžas, ale nakonec je po osobním setkání s Ježíšem sám uchvácen úžasem, který ho již navždy připoutal k Ježíšovi (Jan 1,43–51).

Víra musí začínat úžasem z ohromujícího setkání s milostiplnou přítomností Boha, který nás nekonečně přesahuje. Tento úžas víry se ovšem zásadně liší od »úžasu z nevědomosti«. Zatímco tento druhý úžas se s rostoucím poznáním vytrácí, úžas víry s rozšiřujícím se poznáním jen stále více a více vzrůstá. Každé nahlédnutí do tajemství, kterého se nám z milosti Ducha svatého dostává, není odkrytím tohoto tajemství, nýbrž jen odhalením další jeho hloubky, jejíhož dna nikdy nemůžeme dosáhnout. Poznání

Boha, které neprohlubuje úžas, není poznáním Boha, nýbrž jen konstruováním vlastních představ a fikcí. Teologie, která nejde tímto směrem, dělá si z Boha něco jako přírodopisný preparát, který by chtěla rozpitvat, aby se ho studující zmocnili. Tak vede své žáky spíše na scestí.

Ale tento posvátný úžas není jen jakýmsi výchozím bodem, nějakým spouštěcím mechanismem. Tento úžas z Boha je trvalý stav, základní emoční postoj, ustavičný průvodce toho, kdo uvěřil a kdo opravdu miluje. Je to ustavičný proces, při kterém úžas plodí úctu, úcta pokoru, pokora radost, radost vděčnost, vděčnost klanění a chválu, která ještě více prohlubuje úžas.

Úžas – to je to první, co má v duši znovuoživit každá modlitba. Je možno vyslovit *Otče náš*, jenž jsi na nebesích, aniž by nás zasáhl úžas jako blesk? Copak je to vůbec možné, domyslet, že toho, který je na nebesích, mohu osobně oslovit, a to dokonce tak důvěrně: Tatínku? Co jiného může vzejít z této nepochopitelné a ohromující skutečnosti než horoucí touha, aby jeho jméno bylo oslaveno, aby se uskutečňovala jeho vůle. Co jiného může následovat než prosba, aby nám odpustil naše viny, spolu s pevným rozhodnutím *odpustit našim viníkům*. Prosba o každodenní chléb není ničím jiným než uznáním úžasné skutečnosti, že všechno, co máme a co potřebujeme, máme z jeho dobrotivě otcovské ruky. On je také jediný, kdo nás může bezpečně *zbavit od Zlého*.

Modlitba *Zdrávas Maria* je sestavena ze slov, která byla vyslovena ve stavu nejvyššího úžasu: úžasu archanděla nad Pannou plnou milosti a úžasu Alžběty nad nečekanou a nezaslouženou návštěvou *Matky jejího Pána*. Celý růženec, složený z věnce tohoto nejvyššího a nejvznešenějšího úžasu, je modlitbou, ve které se stále hlouběji noříme do úžasu nad tajemstvími vzešlými z prvního tajemství zvěstování a vtělení.

Co jiného je zpěv preface než vyjádření úžasu nad tajemstvím, jímž vstupujeme do eucharistické oběti. A modlitba *Pane, nezasloužím si* je opět projevem úžasu nad nejvznešenější návštěvou, který vyústí v pokornou prosbu, aby Pán nahradil naši nedostatečnost.

Předmětem našeho úžasu není jen sám Bůh a jeho tajemství, ale i naše vlastní existence. Úžas z Boha nám staví před oči skutečnost, že nic nemůžeme pokládat za samozřejmé. Kdykoliv se ráno probouzíme, probouzíme se s úžasem, že nám Otec dal bytí a život, že nás přijal za své děti a dává nám další den, abychom žasli nad jeho dobrotou, otcovskou láskou a milosrdenstvím. Tento úžas z bytí a života nás vede k účtě ke všemu, co vyšlo z Boží ruky, především pak k účtě k druhým lidem a k životu. Kde není úcta k tomu nejposvátnějšímu – k životu –, není úcta k ničemu.

Jak velkolepá jsou tvá díla, Hospodine, jak hluboké tvé myšlenky! Bohužel platí i další verš tohoto žalmu: *Pošetilý člověk to nechápe, nerozumný nemá pro to smyslu* (Ž 92). To je jedna z věcí, která nás rozděluje. Proto např. časopis *Anno Domini* se dopouští velké křivdy na mladých lidech, když z nich dělá dospělé skeptiky, kteří se bojí toho, co je podstatné: posvátného úžasu z všepřesahující Boží lásky a pravdy. Úžasu, který budí zájem, obdiv, chuť k následování. Úžas, který připouští, že víra není výsledek našeho pragmatického úsilí o poznání, nýbrž náš souhlas s tím, že nám Boží milost dává nezaslouženou příležitost setkávat se osobně s Bohem a s úžasem nahlížet do propastí závrtných tajemství, která lidský rozum nikdy neobsáhne, a to ani na věčnosti. Neboť proto musíme žít věčně, abychom celou věčnost tonuli v úžasu nad nekonečností Boží lásky, která nás přijala za své děti. To je nejvznešenější dětství, které nikdy nevychází z úžasu a ze kterého se nikdy nevyvrůstá.

Lubomír Štula

Antikatolicismus – nástup k pronásledování

Podrážděný pokřik „Co je ti do nás? Chceš nás zničit?“, kterým nečistý duch posedlého napadl Krista v Kafarnau, nachází stále nové ozvěny.

Antikatolická hysterie má konjunkturu. Církev záłudně obviňuje pomlouvačné jazyky z toho, co samy dokonale praktikují: že rozsévá nenávisť.

Jak je možno obvinít z nenávisť Kristovu Církev, která učí lásku? Pomocí seznamu lží.

1. Protože na základě Písma svatého trvá na tom, že homosexuální praktiky jsou hříšné, *zostouzí Církev homosexuály a je lidem nepřátelská*.
2. Protože poslouchá Kristův příkaz »Získejte za učedníky všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého« (Mt 28,19), *nenávidí Církev jiné národy a jejich kulturu*.
3. Protože hlásá Boží příkaz »Plodte a množte se a naplňte zemi a podmaňte si ji« (Gen 1,28), *pohrdá Církev životním prostředím*.
4. Protože odhaluje démonické prvky, černou magii a okultismus v hnutí NewAge, *pohrdá Církev přírodními náboženstvími a alternativní spiritualitou*.
5. Protože hájí kněžství v podobě, v jaké je ustanovil Kristus, *diskriminuje Církev ženy*.
6. Protože trvá na kněžském celibátu, *utlačuje Církev své kněze*.
7. Protože místo demokratické nadvlády laiků prosazuje pouze laický apoštolát, *utlačuje Církev věřící lid*.
8. Protože trvá na své sexuální morálce a odsuzuje potraty, *nenávidí každého a všechny: ženy, narozené děti, sex, rovnost, rozkoš, svobodu rozvádět se, lásku, životní prostředí, pokrok... atd*.

Hystericky zaujatí antikatořici v médiích napadají Církev v nenávisťných úvodnicích, fejetonech, sloupcích, karikaturách, čtenářských dopisech, komentářích, a dokonce i v inzerátech a reklamách. Politici a soudy bazírují na předsudcích ještě hůř než tisk. U některých soudních přelíčení v USA ve věci ochrany života požadovali soudci, aby z porot byli vyloučeni všichni, kteří mají irské, polské nebo italské příjmení. Katolická víra nás zavazuje, abychom hájili lidský život v každé jeho fázi, ale Bill Clinton a Al Gore označili všechny obránce života za extremisty. Ve své poslední řeči ke stavu Unie zasadil Clinton všem křesťanům ránu bohapustou lží, že *Hitlerův nacionalismus byl jen zkomolenou verzí křesťanství*. Žádné slovo, které vysoce postavený politik v takové řeči vysloví, není náhodné. Jestliže vrcholní politikové začnou část národa takovým způsobem zatracovat, je to předzvěst pronásledování. Spojené národy a Církev jsou v zásadním rozporu, pokud jde o populační politiku. Příznačné je, že hlučné požadavky celosvětových programů k redukci obyvatelstva prosazují nejlivnější osobnosti, jako je miliardář Ted Turner (politika „do jedné rodiny jen jedno dítě“ jako v komunistické Číně). Jako vždy je katolická Církev baštou proti totalitarismu. Bůh nás povolal, abychom stáli mezi lidmi tohoto světa a tyranii. Za to jsme ochotni platit jakoukoliv cenu. Abychom se pro to vyzbrojili, musíme se duchovně připravit. Panna Maria Fatimská nám dává jasné pokyny: upřímná lítost a pokání, radikální obrácení, modlitba a oběti.

P. Richard Welch CSSR

Obětování Páně

K historii svátku

Je to prastarý svátek. V Jeruzalémě se slavil již ve 4. století jako mariánský svátek. Císař Justinián zavedl tento svátek r. 542 také v Cařihradě a na východě říše. Brzy nato byl svátek zaveden i v Římě. Tam tímto svátkem Světla dostal křesťanský charakter dosavadní pohanský smírný světelný průvod. Je to jeden z ojedinělých případů inkulturace. Pohanské obyčeje se zpravidla nepřijímaly. Svíce se světlí od 10. století. Je symbolem Krista a jeho božského života v nás. Při svěcení se používalo tří modliteb – za zdraví těla, za spásu duše a za radost z božské milosti. Později byly přidány další dvě modlitby. Ve čtvrté se prosilo o světlo Ducha svatého a v páté o pravé poznání Boha a Boží lásky. Od liturgické reformy v roce 1962 začíná slavnost svěcení svíci v předsíni nebo jiném vedlejším kostele a modlí se jen jedna modlitba, ve které se prosí o Boží vedení na cestě ke světlu víry. Následuje průvod do kostela a slavnost mše svaté. Při průvodu se zpívá Simeonovo kantikum: *Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka v pokoji, protože mé oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu* (Lk 2,29n).

Starší vstupní antifona, kterou je možno také použít, si více všimá Panny Marie: *Vyzdob svou síň, Sione, a přivítej Krista Krále. Pozdrav Marii, bránu nebes. Ona nese Krále slávy, Krále nového světa. Pohled' na Pannu: na svých rukou nese Syna zplazeného před jitrénkou. Simeon jej bere na své lokty a oznamuje národům: Toto je Pán života i smrti a Spasitel světa.*

Na některých místech obětují věřící své svíce v chrámě, kde pak hoří na oltářích během roku při bohoslužbách. (U nás si vě-

řící odnášejí posvěcené svíce do svých domovů. Bylo obyčejem rozsvěcovat je při bouřích s prosbou o Boží ochranu. Proto se jim říká hromničky a svátek dostal název Hromnice. Pozn. překl.)

Podle Mojžíšova zákona musel být Ježíš jako prvorozený syn 40 dní po narození při-

Engelhard de Peé (1540–1605), *Představení v chrámě*

nesen do chrámu a obětován Bohu. Pak jej otec koupil zpět za dvě třetiny své měsíční mzdy. Tím se Josef, který nebyl Ježíšovým otcem, stal jeho adoptivním otcem a pěstounem, jak to doporučil anděl (Mt 1,20).

Tento svátek Světla byl od počátku vlastně dvojsvátkem. Na Východě stál v centru pozornosti Kristus a svátek dostal název *Hypopante*, svátek Setkání s Pánem, přičemž se myslelo na skutečnost, že Ježíš se tu zjevil jako světlo pohanům i židům. O Vánocích zářilo světlo v temnotách jen pro malý počet. Nyní

Maria vkládá Krista do našich rukou a Církev jde vstříc Pánu jako jeho ozdobená nevěsta a přijímá z Mariiných rukou vtělené Milosrdenství.

V Jeruzalémě a na Západě se slavil tento svátek jako mariánský. To se opírá rovněž o biblický základ. Podle židovského zákona musela matka čtyřicet dní po narození syna a osmdesát dní po narození dcery zůstat

spásy, kterou Kristus dokonává v těsném spojení s Marií jako Matkou trpícího Služebníka («*Marialis cultus*). Svátkem Obětování Páně definitivně končí vánoční okruh.

Tam, kde se Vánoce slaví až 6. ledna, připadne čtyřicátý den očišťování na 14. února. To je také svátek sv. Valentina. Lidový obyčej darovat tento den květiny souvisí s tím, že v jedné z antifon se zpívá o Kristu jako o Ženichovi, který je očekáván s květinami a šperky. Svátek sv. Valentina pochází z Francie, Galie byla původně pod vlivem Východu a slavila Vánoce až 6. ledna.

Teologie svátku

Jako svátek Krista je 2. únor obdobou svátku 6. ledna – Zjevení Páně. Kristus je Simeonovým proroctvím zjeven jako Mesiáš a Spasitel pohanům i židům. Nově narozený Pán se objevuje v chrámě a stojí poprvé tváří v tvář zástupci Starého zákona. Podřizuje se židovským obyčejům a zákonům. Maria a Josef jej obětují v chrámě. Simeon jej uznává za světlo pohanů a za znamení, které bude k pádu i ku povstání mnohých v Izraeli a kterému bude odpíráno (srov. Lk 2,29nn). Co zůstává kněžím skryto, to se otevírá před Simeonem, protože je malý a pokorný: božské tajemství Mesiáše. Začíná drama, Jeruzalém nepoznává dobu svého navštívení ani to, co je mu ke spásy, jak později vyznává Ježíš. Starý zákon je tím odsouzen k odumírání. Ježíš ustanovuje novou smlouvu, která není zbudována lidskou silou, ale božskou mocí Vykupitele. Ale i dnes před ním mnozí zavírají uši a oči, nechťejí poznat Pána. Jsou zesvětštělí, sebejistí, uzavření pro křesťanství a rozumí jen svému myšlení a chtění. Spásu může přijmout jen ten, kdo je pokorný jako Simeon a Maria. Před moudrými je to skryto, prostým naopak zjeveno, jak říká Ježíš (srov. Mt 11,25). ☩

Co dělají američtí biskupové pro nenarozené děti

Biskupové Spojených států jsou velmi aktivní v podpoře nenarozeného života. 22. ledna se každoročně koná ve Washingtonu pochod pro život, kterým se protestuje proti rozhodnutí Nejvyššího soudu z r. 1973. Večer se slouží mše svatá a pak je celonoční bdění v národní svatyni Neposkvrněného početí. Účastní se toho mnoho biskupů z celé země. V posledních letech bylo mým privilegiem sloužit tuto mši svatou a proslovit homilii. Bazilika je přeplněná a společenství tvoří převážně mladí lidé z celých USA. Ráno 22. ledna je zvláštní mše svatá pro semináristy, kteří se rovněž sjíždějí z celé země. Pochodu ulicemi města se účastní statisíce lidí. Hnutí pro život ve Spojených státech je v rostoucí míře záležitostí mladých lidí. Biskupové krácejí uprostřed nich. Spolu se svým kardinálským kolegou a prezidentem biskupské konference jsem stál na schodech Ka-

pitolu, abych předal statisícovou petici, která požaduje zákaz potratů. Společně s kardinálem Hickeyem a dalšími biskupy jsme stáli při modlitbě se svíčkami před Bílým domem. Spolu s jinými biskupy jsem vystupoval před Kongresem Spojených států a v hlavních městech států za věc ochrany života.

Je důležité upozornit na to, že i když jsme to při hlasování o zákazu potratu při částečném porodu prohráli, naše biskupská konference je rozhodnuta udělat všechno, co je v našich silách, abychom tyto a obdobné otázky stále znovu předkládali voleným zástupcům, až se konečně podaří změnit a zatlačit kulturu smrti. Mnoho diecézí zřídilo střediska pomoci pro těhotné. Je velice významné, že Církev podporuje aktivně ty ženy, které jsou vystaveny silnému nátlaku, aby své dítě utratily. V celé zemi vznikla síť pomocných míst, z nichž mnohá podporuje Církev.

Zorganizovali jsme program »Střež život«, který probíhá vždy v říjnu v každé diecézi Spojených států. Již v r. 1972 jej biskupská konference zavedla v celých USA. Máme také projekt RACHEL, který nabízí pomocnou ruku mužům a ženám, kteří se zapletli do potratu. Projekt jim pomáhá nalézt smířující lásku a Boží odpuštění.

Jako biskupská konference jsme v roce 1989 zahájili velkou veřejnou vzdělávací kampaň, která pranýřuje potraty jako porušení základních lidských práv. V arcidiecézi New York založil kardinál O'Connor v r. 1991 řeholní společnost »Sestry pro život«. V roce 1998 otevřel náš národní výbor pro právo na život výstavu s názvem »Lidé života, dějiny víry, naděje a lásky«. Ta putuje diecézemi USA a dokumentuje výmluvným způsobem nasazení za nenarozený život.

Asi tři čtvrtiny diecézí mají právní výbor a disponují týmem

spolupracovníků s celodenním nebo částečným úvazkem. Asi 40 % farností má své právní výbory. I když všechny nejsou plně rozvinuty, mnoho z nich pracuje velmi efektivně.

Ve 32 z 50 států pracuje »Katolická konference«. Tato konference koordinuje kroky zaměřené směrem k veřejné politice a k úsilí biskupů na státní úrovni. Dávají rady a pokyny pro zákonodárství týkající se práva na život a v rostoucí míře přispívají ke koordinaci otázek týkajících se federálního zákonodárství.

Máme široce rozvinutý plán vzdělávání a veřejného a pastoračního působení. Cílem plánu je koordinace různých komisí a institucí našich diecézí, abychom hovořili společnou řečí při podpoře práva na život a při podpoře těch, kteří jsou nevyléčitelně nemocní a odmítají eutanazii a lékařsky podporovanou sebevraždu.

Biskupové Spojených států vytvořili národní výbor pro změnu zákonů s cílem dosáhnout změny ústavy. Ačkoliv tento výbor má svou vlastní jasně vymezenou organizaci, jsou některé programy, při nichž spolupracuje naše »Katolická konference« s massachusettskou organizací na ochranu života MCHLA. Doufáme, že se nám podaří zlomit prezidentovo veto proti zákazu potratů při částečném porodu. Tato organizace rozeslala 45–50 milionů dopisnic, 8 mil. informačních letáků a 32 000 příruček pro místní obce.

Toto úsilí Církve prostřednictvím národní biskupské konference, diecézí, katolických konferencí a farností podporují modlitby a posty a osobní vyznání před potratovými klinikami stejně jako poradenská činnost pro osoby, které o potratu uvažují.

Podle CDL info 99,
»Lebensrechtsfrage
in den USA«

Obětování Páně – pokračování ze str. 6

« Svět sám je pro člověka neprůhledný a tmavý, člověk se v něm cítí cizí a bez domova. Ohrožuje jej nouze a smrt, odloučenost od Boha a hřích. Kristus se zjevuje ve světě jako světlo, které dává směr našemu životu. Ježíšovo poselství o milujícím Otci v nebesích, jeho život jako Spasitele, který se za nás vydává jako Bůh a člověk, nám zajišťuje bezpečí a naději. To je poselství svátku Světla, to je jeho radostné poselství spásy.

Současně nám tento den stává před oči Marii, která nám o Vánocích dala světlo, které může osvitit temnotu světa. O Hromnicích, čtyřicet dní po porodu, putuje se srdcem plným odevzdanosti a péče do chrámu, do Otcova domu, aby Syna představila Bohu a vrátila mu, co mu od věčnosti náleží.

O tomto tajemství rozjímáme také ve čtvrtém tajemství radostného růžence – *kteřého jsi, Panno, v chrámě obětovala*. Svatý Bernard popisuje tento svátek v modlitbě: »Obětuj, svatá Panno, svého Syna a požehnaný plod svého života Pánu. Obětuj k našemu smíření svatou Hostií, ve které má Bůh zalíbení.«

Syn, kterého Maria odevzdává, je tím Synem, kterého nám předtím dal Otec v nebesích (srov. Řím 8,3), když jej poslal na svět, aby přijal lidské tělo. Nyní přijímá zpět Otec svého Syna v nové podobě jako Boha a člověka a přijímá jej z rukou Marie a Josefa. Nyní zbývá, aby se naplnilo to, co má Syn jako Vykupitel dokonat obětí kříže. Maria jej bude doprovázet a jako bolestná Matka bude stát pod křížem se srdcem probodeným mečem bolesti, jak

to předpovídá Simeon (Lk 2,34).

Jsou lidé, kteří v sobě nesou jaro. V jejich blízkosti vítězí radost a důvěra, protože mají v sobě bohatství, které není z tohoto světa. Čtyři takové postavy potkáváme v chrámě: Annu, Simeona, Marii a Josefa. Všichni náležejí ke zbožným v zemi, kteří očekávají spásu Izraele nikoliv jako politickou záležitost, nýbrž jako Boží dar na odpuštění hříchů. Ze všech vyzařuje radost, důvěra a rozhodnost. Maria je tak naplněna milostí, že v protikladu k Evě představuje nového člověka, nové stvoření, tak jak je chce Bůh. Ukazuje nám, jak máme jakožto křesťané smýšlet, jednat a milovat, abychom odpovídali milosti, které se nám ve křtu dostalo.

Podle Der Fels 2/97
-lš-

Chodba v klášteře
San Marco s obrazy fra Angelica

Z POKUTY ZA LICHVU VZNIKLO MISTROVSKÉ DÍLO

25. března 1436 se slavil v medicejské Florencii nejen svátek Zvěstování Panně Marii. Ten den vedl papež Evžen IV. také slavnostní procesí k posvěcení baziliky Santa Maria del Fiore. Stavba kostela byla konečně po 143 letech dokončena. Pontifikální mše se zúčastnil také Cosimo Medici, svrchovaný pán města. Na konec mše, když se papež chtěl zastavit v cele konventu blízko kostela Santa Maria Novella, kde v těch letech bydlel, přistoupil k němu Cosimo a požádal o audienci. Kronikář Vespasiano Bisticci uvádí, že Cosimo byl během ranní bohoslužby náhle dojat a zasažen milostí. Při pohledu na svůj dosavadní život, »který byl poznamenán zvláště proudem florentských zlatáků«, pocítil v tom okamžiku nesmírnou tíži tohoto bohatství. Velmi dobře věděl, že tyto »peníze získával podvodným způsobem«. Jedním slovem, prováděl po celá léta lichvářské obchody. »Aby sňal toto břemeno ze svých beder,« píše dále kronikář, »svěřil Jeho Svatosti všechno, co tížilo jeho svědomí.« Papež vyslechl jeho zpověď a uložil mu jako pokání, aby desetitisíce florentských zlatých zazdil do zdí konventu sv. Marka, který byl tehdy zcela zchátralý.

Sotva se Cosimo vrátil do svého paláce, zavolal Michelozza, svého nejlepšího architekta, a pověřil ho restaurací konventu sv. Marka, při čemž »mohl použít peněz, ať to stojí, co to stojí«. Když práce skončily, činil obnos 40 000 zlatých. Při restauračních pracích měl Michelozzo po boku fra Jana z Fiesole, který se později stal slavným Beato Angelico. Ten měl za úkol celý konvent vyzdobit freskami: chodby, křížovou chodbu, kapitulní síň a čtyřicet cel v prvním poschodí, které byly určeny pro jeho spolubratry dominikány.

Tak z »peněz za pokání« vzniklo v letech 1436–1445 mistrovské dílo bl. Angelika.

Malovaná modlitba

Povolání stát se velkým malířem provázelo bratra Jana od jeho vstupu do dominikánského řádu. Věnoval se tomuto umění jako řeholník a získával stále větší zakázky od chrámů a institucí v celé florentské republice. Během několika let se stala jeho práce hlavním zdrojem příjmů kláštera. Všechno, co Jan obdržel, odevzdával klášteru. A když Cosimo Medici nařídil restaurovat konvent sv. Marka ve Florencii, prosili umělce, aby vyzdobil nejen kostel a společné prostory, ale i jednotlivé cely svými freskami. Nebylo sice běžné tak bohatě zdobit dominikánské kláštery, ale protože fra Giovanni byl členem řádu, provedl práce zcela bezplatně. Tak vznikl cyklus fresek, které patří k největším mistrovským dílům italského umění.

Při té příležitosti si získal zájem papeže, a to především díky šířící se pověsti o pokoře, s jakou prováděl svá díla. Vasari o něm napsal: »Byl to prostý muž svatých mravů. Žil bez poskvrny a byl velkým přítelem chudých, takže věřím, že jeho duše je nyní v nebi.« Bl. Jan pojal cyklus fresek v San Marco jako »malovanou modlitbu«, která měla jeho spolubratřím sloužit k povzbuzení. On sám se na svou práci připravoval modlitbou a modlil se také během samotné práce. »Některí říkají,« píše Vasari, »že Jan nevzal do ruky štětec, dokud se nepomodlil. Říkal totiž: Kdo dělá Kristovy věci, musí žít s Kristem.« Tak mohli jeho spolubratři, když stoupali k poschodí s celami, číst pod nádherným obrazem Zvěstování dvojverší, které zde Jan připsal, když dokončil obraz: »*Virginis intactae cum veneris ante figuram, praetereundo cave ne sileatur Ave*« (Když procházíš před obrazem neposkvrněné Panny, nechoď dále, aniž by ses pomodlil Ave Maria).

Papež Mikuláš V. jej povolal v r. 1445 do Říma, aby pracoval ve Vatikáně. Z té doby pocházejí jeho slavné malby Mučednictví sv. Štěpána a sv. Vavřince, které jsou v kapli, jež byla podle zadavatele nazvána Mikulášská. Kroniky uvádějí, že Jan udělal na papeže takový dojem, že mu nabídl úřad arcibiskupa ve Florencii. Jak uvádí Vasari, Jan tuto nabídku odmítl s poukazem, že »jednodušeji a s menším počtem chyb se žije tehdy, když posloucháme druhého«. Říká se, že pro tento úřad doporučil papeži svého spolubratra Antonina Pierozziho, který byl později rovněž pozdvižen k účtě oltáře.

Po návratu do vlasti ujal se bratr Jan od r. 1450 do r. 1452 úřadu převora. To byly jediné tři roky, kdy se musel vzdát svého malířského umění. Pak jej Pietro Medici pověřil výzdobou stříbrné skříně pro kostel Santissima Annunziata ve Florencii. Tato skřín byla určena k přechovávání votivních darů, které věřící věnovali na poděkování za obdržené milosti. Jan pojal tento cyklus jako nejdůležitější zastavení Ježíšova života a použil při tom realistické, lidu blízké výrazové prostředky.

Po tomto posledním vypětí se vrátil do dominikánského kláštera Santa Maria sopra Minerva v Římě, kde 18. února 1455 zemřel a byl pochován v tamním kostele. Náhrobní nápis vyjadřuje výjimečnost tohoto muže, který celé své umění věnoval slávě Ježíše Krista, ačkoliv mohl slávu získat snadno sám pro sebe. *Non mihi sit laudi quod eram velut alter Apelles, sed quod lucra tuis omnia, Christe, dabam* (Ať mi neslouží ke slávě, že jsem byl jako nový Apelles, nýbrž že jsem pokládal tvou slávu za svůj zisk, Kriste). (Pozn.: Apelles byl nejslavnější malíř řecké antiky.)

Záhy dostal jméno Beato Angelico, jak pro slávu svých obrazů, tak pro svatost svého života. Poprvé jej tímto názvem označil pravděpodobně humanista Leandro Alberti. I Vasari uvádí ve své biografii při popisu obrazu Korunování Panny Marie: »Celý kolorit tohoto díla jako by vycházel z ruky světce nebo anděla; takže plným právem byl bratr Jan nazván Angelico« (Andělský).

Se jménem a pověstí šla především v samotném jeho řádu ruku v ruce zvláštní úcta. Celá staletí přijímali novici v den obláčky jeho jméno. Generální kapitula dominikánů rozhodla v r. 1904 požádat o schválení jeho veřejné úcty. R. 1955 k pětistému výročí jeho smrti jmenovali dominikáni postulátora, aby byl zahájen proces blahorečení. R. 1960 obdržel bratr Jan titul »ctihodný sluha Boží« a konečně r. 1983 obdržel oficiálně titul, kterým jej lidová zbožnost provázela již celá staletí.

V aktech jeho procesu, která obsahují svědectví a dokumenty, se tentokrát nenacházely žádné teologické ani duchovní spisy, nýbrž poprvé reprodukce, které představují jeho dílo.

Giovanni Ricciardi
30giorni 2/96
Překlad -lš-

Fra Angelico: Madona s anděly a světi »Palla di Bosco ai Frati«, oltární tabule z r. 1450. Florencie, muzeum San Marco

Promluva Jana Pavla II. před modlitbou Anděl Páně 1. 1. 2000

Drazí bratři a sestry, vzdáváme díky Bohu, který nám nabízí příležitost, abychom začali nový rok. Zatímco pro každého vyprošuji ochranu a milost, všem posílám své nejsrdčejší přání dobrého roku 2000!

Během vánoční noci jsme znovu slyšeli zvěst andělů: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení* (Lk 2,14). Tuto zvěst naděje chci znovu vložit do svého tradičního poselství k dnešnímu Světovému dni míru. Bůh nás miluje a dává každému z nás naději, naději na novou dobu, dobu spásy a míru.

Ano, Kristus je náš pokoj. On nás volá, abychom milovali každou lidskou bytost bez diskriminace, abychom otevřeli své srdce a svou mysl myšlenkám pokoje a vzdálili se od pokušení násilí a války. Právě zahájené Jubileum představuje naléhavou výzvu k lásce v perspektivě smířené lidstva.

Překročme práh nového roku s posláním přinést svůj vklad, aby se mír stal každodenní rečí národů. Evangelium nás učí, že dialog, spolupráce, úcta k životu a solidarita jsou účinnými ná-

stroji pro vytvoření nových vztahů mezi národy a zeměmi, mezi bohatými a chudými, mezi věřícími a nevěřícími.

Ze všech stran země se zvedá bolestné volání po míru. Prosme, aby nezůstalo nevyšlešeno. V tomto okamžiku jsou moje myšlenky s oběťmi násilí, s těmi, kteří se cítí sami a opuštěni.

Kristus, vtělený Boží Syn, kěz osvítl srdce lidí darem pokoje. Ty, Synu Nejvyššího, ses narodil pro všechny. Jsi tžž včera, dnes i navěky!

První den roku stojí pod zvláštní ochranou Panny Marie. Začneme rok 2000 pod láskyplným pohledem Matky Boží, která darovala světu Krista, Knížete pokoje. Její mateřský plášť necht' se rozprostírá nade všemi, chrání nás před zlem, vysvobodí od nenávisti a násilí. Kěz provází lidstvo na stezkách míru. Každý člověk ať odhalí u druhých, na té či oné straně hranice, tvář bratří, přátel, členů jediné rodiny.

Maria, Matko Boží, učíš z nás apoštoly míru.

L'Osservatore Romano
3-4/1 2000

Dědictví otců

Z přednášky proslovené 23. listopadu 1999 v rámci Dnů Antonína Šuránka v Ostrožské Lhotě

Statistické údaje, které se pokoušejí zmapovat postoje lidí k náboženství, mohou pracovat pouze s četností vnějších projevů nebo projevených názorů, a nejsou s to postihnout skutečný vztah člověka k Bohu. Ale i když je musíme brát s rezervou, nemůžeme přehlížet nelichotivou skutečnost: Nejenže ve srovnání se sousedními zeměmi se náš národ v tomto ohledu ocitá na jednom z posledních míst, ale navíc s postupem doby se podle těchto ukazatelů situace nadále zhoršuje.

Zdálo by se, že pro to máme jednoduché vysvětlení: čtyřicetiletá ateistická propaganda totalitního režimu přináší své ovoce. Ano, Církev byla téměř půl století vystavena promyšlenému a rafinovanému útlaku vedenému jak mocensky, tak ideologicky. Ale nelze přehlížet skutečnost, že úspěch bezbožického plánu byl do značné míry závislý také na tom, na jakou půdu padala semena ateismu. Pronásledování Církve mohlo vyvolat také zcela opačné účinky. Je-li vystavena útlaku skupina, která je dostatečně sevěřená a hluboce si váží svých hodnot a svých cílů, vyvolává vnější útlak ještě větší sepětí a stabilitu takové skupiny. Jestliže vazby ve skupině jsou slabé a povrchní, postavené pouze na tradici a setrvačnosti, vnější útlak odhalí slabiny takového společenství a urychlí jeho rozložení.

Skutečnost, že se na žebříčku religiozity nacházíme blízko samého dna, má ještě širší souvislosti a dlouhodobější příčiny, mezi nimiž čtyřicetiletá vláda ateistů byla jen jedním z mnoha faktorů. Ostatně velmi výmluvná je skutečnost, že právě těmto ateistům dalo v prvních svobodných poválečných volbách svůj hlas více než 40 % voličů.

Za úpadek náboženského života, tedy za ztrátu osobního

vztahu k Bohu nemohou jen komunisté, ale i skutečnost, že již více než sto let selhává v naší zemi mezigenerační předávání skutečně uvědomělé a prožívané víry. »Dědictví otců« se nepředává z generace na generaci v plné míře a beze zbytku, ale dochází k postupným narůstajícím »ztrátám«, až ke stavu, že ze skutečných hodnot katolického náboženství zbude torzo, opírající se už jen o tradici a setrvačnost, takže další generace je pokládá za natolik bezvýznamné nebo nepohodlné, až z něho nepřevezme prakticky nic.

Katolická víra není něco jako příslušnost ke straně určitého zaměření. Katolická víra není nějakou přidanou hodnotou, připojenou navíc k jiným hodnotám, nýbrž je prvořadým a základním celoživotním postojem, který jednoznačně a směřodratně určuje všechny hodnoty ostatní. Není to výsledek lidského bádání nebo lidské zkušenosti, nýbrž dar, kterého se lidem dostalo skrze Boží zjevení a skrze milost vlitou do duše při svátosti křtu a který pozvedá člověka z pouhé přirozenosti do nadpřirozeného řádu.

Katolická víra musí prostupovat celého člověka, způsob jeho smýšlení, rozhodování a jednání. Prožívaná v plnosti uspokojuje i jeho emocionální složku. Požaduje však od člověka, aby ji nejen důkladně poznával, ale také důsledně prožíval jako hluboký a zcela osobní vztah k osobnímu Bohu. Protože ve svém důsledku představuje jasně vymezený životní způsob, není jen souhrnem nějakých znalostí a zásad, které je možno vyčíst z příručky, nýbrž skutečně živým dědictvím, které se předává především hlubokým životním příkladem z generace na generaci. Je posláním rodičů, aby svým potomkům předali

Pokračování na str. 10

spolu s životem tělesným i život nadpřirozený, ke kterému jsou stvořeni a povoláni.

Výchova k víře v Boha a k úctě k němu začíná již od okamžiku početí. Již to, co dítě prožívá v mateřském lůně, jsou zážitky svým způsobem náboženské. Bezpečí mateřského lůna a laskavá atmosféra přijetí jsou spolu s životem a existencí prvními dary, kterých se dítě dostává od Stvořitele. Prostředí, do kterého se dítě narodí, laskavá péče, jakou je obklopeno, to všechno má vypovídat o Bohu a o jeho otcovské dobrotivé lásce. Jestliže však prostředí, počínání, vztah a způsoby rodičů neodpovídají Božímu záměru, promítá se to ve svém konečném důsledku do podvědomého pocitu křivdy, který v budoucnu zatíží vztah dítěte nejen k rodičům a lidské společnosti, ale i k Bohu. Až dojde k tomu, že si nový tvor začne utvářet svou vlastní představu o Bohu, bude stavět i na svých raných zkušenostech a zážitcích, které učinil se svými rodiči.

Je proto jejich závazným úkolem být pro dítě prvním a velmi výmluvným svědectvím hodnoty a věrohodnosti katolické víry. Člověk je stvořen jako Boží obraz. Povolání katolického křesťana ke svatosti není nic víc a nic méně než povolání být viditelným obrazem svého Boha. Jestliže však jeho životní způsoby tomuto obrazu neodpovídají, vyvolává a předává tak nezávisle na slovech samovolně představu Boha, která neodpovídá skutečnosti.

Bůh není stařec-samotář. Bůh je věčné mládí a překypující život vztahů lásky uvnitř společenství Nejsvětější Trojice. I tuto tvář božské bytosti chce mít zobrazenou a napodobenou v člověku. Obrazem jeho vnitřního života má být právě rodina.

Rodina, domov tedy není společná noclehárna, kde žijí vedle sebe jedinci, kteří mají společně jen jméno a střechu nad hlavou, ale společenství spojené společ-

nou vírou a láskou v jedno Tělo – v domácí církev, cílevědomý obraz Boží Trojice.

Tomu, kdo nechápe na základě víry tuto podstatu a poslání rodiny, mohou se takové nároky jevit jako zatěžující a těžko splnitelný, zvnějšku uložený úkol. Ve skutečnosti se však jedná o optimální Stvořitelem stanovené předpoklady pro plný rozvoj člověka, je to nejrealističtější a nejpřiměřenější prostředí, ve kterém může uskutečnit své nejvlastnější lidské tužby.

Budoucnost Církve a budoucnost naší společnosti potřebuje rodiny podle Božího obrazu. Jestliže nejnaléhavějším požadavkem doby je naše opravdové obrácení, pak to není jen obrácení jednotlivců, ale obrácení celých těchto základních společenství, obrácení katolických rodin. Musíme jim vrátit s pomocí Boží milosti charakter domácí církve.

Co dělá Církev? V souladu se svým posláním prorockým, kněžským a královským naslouchá Božímu slovu, modlí se, přináší Bohu oběti a slouží bližním. To je posláním i pro domácí církve.

Na domácí rodinný oltář nepatří televizor, ale Kříž. Obrácení v rodině začíná tím, že se obrátíme od obrazovky čelem k sobě. Scházet se jen u stolu k jídlu je málo. Je třeba obnovit vědomí, že členem katolické rodiny je také sám Bůh. Především s ním se potřebujeme setkávat ve společné modlitbě, ve společné duchovní četbě. Společný rodinný život ve společenství s Bohem je společné trvalé prožívání svátosti manželství.

Rodina je nejzákladnější, nejvýznamnější a nejpřirozenější školou bliženské lásky. Sloužit druhým znamená dát se Bohu k dispozici, aby mým prostřednictvím mohl účinněji a hmatatelněji rozdělovat své milosti a prokazovat dobro našim bližním. Službě bližním se začínáme učit v prostředí rodiny, a to nikoliv na základě nějakého hu-

manismu, ale na základě víry: *Co jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších, mně jste učinili.* Zde máme nejvíce příležitosti prožívat radost z prokázané radosti. Takové prostředí, prosycené vzájemnou láskou a solidaritou, je také prostředím hluboké vzájemné důvěry a bezpečí. To odpovídá základním lidským potřebám, jejichž co nejuplněnější uspokojení musí dítě i dospívající mladý člověk nacházet především ve své rodině. Je-li tomu tak, bude se sem mladý člověk vracet jako do prostředí spolehlivého bezpečí, i když se někdy vydá oklikami a zabloudí, kam neměl.

Dorůstající mladý člověk nezůstane trvale pouze v rodinném prostředí, ale v době svého definitivního osamostatňování bude vyhledávat společenství svých souvěkvců. Toto nové prostředí mu nevyhnutelně bude implantovat své názory, postoje a životní způsoby. Za současné situace v naší společnosti je více než pravděpodobné, že to může být prostředí, které není ve shodě s přesvědčením a postojem katolického křesťana. Není v naší moci držet našeho potomka v kleci, abychom jej uchránili nežádoucích vlivů. Je však v moci katolických rodin vytvářet ve společné modlitbě, vzájemné spolupráci a soužití takové předpoklady, aby si naši potomci nacházeli souvěkovce a vytvářeli si prostředí a společenství lidí stejné víry a spřízněných hodnot.

To je významné i z toho hlediska, že z takového prostředí si budou nejčastěji vybírat své budoucí životní partnery. Není třeba zdůrazňovat, jak je významné pro uchování víry, aby si katolický křesťan vybral partnera stejné víry a stejného přesvědčení. Když jako rodiče se smutkem konstatujeme, že naši potomci už nevychovávali své děti v katolické víře, je to nejčastěji proto, že si zvolili partnera, kterému jsou jejich náboženské hodnoty lhostejné.

At' jsou kdekoliv, všechny misionářky bliženské lásky začínají svůj pracovní den stejnou modlitbou z modlitební knihy řeholní společnosti:

Milý Pane, veliký Spasiteli, poklekám před tebou, protože každý dokonale dar musí pocházet od tebe. Prosím tě, dej mým rukám zručnost, jasné vnímání mým smyslem, přátelskost a něžnost mému srdci. Dej mi cílevědomost, sílu převzít část tíže, kterou nesou moji trpící bližní, a dej mi poznání milosti, které se mi dostává. Odejmi z mého srdce všechnu vypočítavost, a každé světské smýšlení, abych ti důvěřovala prostou vírou dítěte. Amen.

Není třeba měnit katolickou Církev, jak někdy slyšíte. Je třeba změnit katolické křesťany. Změnit, to znamená obrátit. Musíme udělat to, co za nás provizorně udělali křesťní kmotři: Zřici se ďábla, všeho, čím se pyšní. Víte, čím se dnes ďábel nejvíce pyšní? Televizí. Kdo chce prožít skutečné obrácení, musí skoncovat s televizí. Nemůžete sloužit Bohu a obrazovce. Obráťte se, nevěřte seriálům, ale evangeliu.

Lubomír Štula

Svatý farář Arský 23

Kateřina Lassagnová dále vypravuje:

»Když jsme byly jednoho dne v Domě Boží Prozřetelnosti, neměly jsme dostatek mouky, abychom plně využily pec na pečení chleba. Nevím už, zda tento nedostatek mouky způsobil mlýn, nebo ne. Nebyl-li schopen pomlít nám obilí, které jsme mu dodaly. Z toho, co nám zbylo, jsme mohly upéct tři pecny chleba.

Jedna z nás řekla Janě Marii Chanayové, která vždy připravovala těsto: »Zůstaneme bez chleba, protože nezbyla žádná mouka.«

»Když upečeme z té trochy mouky, která ještě je, bude chleba málo, ale bude aspoň něco,« odpověděla. »Taky jsem na to myslela,« řekla druhá, »ale zeptám se na radu pana faráře.« Farář poručil, aby se spotřeboval zbytek mouky.

A tak jako vždy: Příprava začala jako obvykle. Když kvásek vzešel, vsypaly do díže zbytek mouky, a byla plná těsta. K velkému překvapení byla pec roztopena jako obvykle a upeklo se deset velkých pecnů chleba.

Výsledek podle pokynu Jana Marie Vianneye byl tedy takový, jako by mouky vůbec nechybělo. Prosil farář Arský milého Pána Boha, aby chléb rozmnožil, nebo pouze aby jeho děti neměly hlad? Nevím. Ale je nesporné, že se tento div stal na přímluvu svatého faráře.«

Jindy opět píše Kateřina Lassagnová: »Velmi mu působilo potěšení obsluhovat své děti u stolu. Ale to se podařilo jen občas. Jednou jsem měla na míse meloun. Obávala jsem se, že se na všechny nedostane. Když jsem chtěla začít rozdělávat, přišel pan farář, vzal mi podnos a začal ukrajovat. Dával každému veliký kus. Protože jsem si toho všimla, šla jsem za ním a řekla mu: »Ale pane faráři, když budete dávat tak velké kusy, ne-

dojete ani do konce tohoto stolu.« Neodpověděl mi a rozdával dále. Nevzpomínám si už, jestli něco zbylo, ale všechny děti dostaly po velkém kuse.«

»Bylo to roku 1829. Farář Vianney měl vždy zásobu obilí na farní sýpce. Jednoho dne však musel konstatovat, že zbylo jen několik hrstí. Jeho překvapení bylo o to větší, že poslední žně nedopadly dobře. Nemohl si tedy dovolit, aby od farníků požadoval obilí. Jako poslední záchrana zbyla šlechtická zámecká paní. Ale tu už v poslední době několikrát žádal o pomoc. S těžkým srdcem se smířoval s tím, že bude muset několik sirotků propustit, protože je neuživí.

Pro jeho dobrotivé srdce to byla těžká oběť. Pln důvěry se obrátil s prosbou na dobrého Pána Boha a prosil také sv. Františka Regise, který mu několikrát pomohl během studií. Zde se teď musel stát jedině zázrak, skutečný zázrak podle evangelia, jaký Pán nabízí těm, kteří věří.

Vrátil se na sýpku, posbíral pečlivě, co kde ještě zbylo. Shrnul to všechno na hromádku, přiložil malou relikvii sv. Františka Regise. Pak požádal děti, aby se vroucně modlily o ,chléb náš vezdejší«.

Zcela odevzdán do vůle Boží očekával věci příští.

Když Jana Maria Chanayová, pekařka Domu Boží Prozřetelnosti, oznámila panu faráři, že už nemá žádnou mouku na chleba, odpověděl jí: »Běžte se podívat na sýpku, co by se dalo udělat s tím, co zbylo.«

Udělala, co jí uložil, v přesvědčení, že už tam nic nenajde. Jaké bylo její překvapení, když nemohla ani otevřít dveře, protože se na ně sypalo obilí. Se-stoupila a běžela k faráři: »Vy jste chtěl vystavit zkoušku moji poslušnost? Sýpka je úplně plná obilí...«

»Jak? Plná obilí?«

»Ano, až po vrch, běžte se přesvědčit!«

Oba šli spolu k sýpce. Všude bylo plno pšenice, která měla úplně jinou barvu než ta předešlá. Nikdy nebylo na farní sýpce tolik obilí. Všichni se divili, že to strop unese.«

Abbé Toccanier řekl při procesu blahořečení faráře Vianneye, že mu na konci svého života řekl: »Měl jsem na starosti mnoho sirotků, a na sýpce jsem našel jen hrst obilí. Tu mě napadla myšlenka poprosit sv. Františka Regise, který za svého života zázračně živil chudé a který to může udělat i po své smrti. Měl jsem relikvii tohoto světce. Strčil jsem ji do hrstky pšenice, která ještě zbyla. Děti se modlily, a sýpka se naplnila obilím.«

Podle jeho výpovědi on sám se na této věci vůbec nepodílel. Jen sv. František Regis všechno udělal a děti se modlily. Proto o tomto zázraku i rád mluvil.

Když o tom uslyšel biskup Belley, chtěl se sám přesvědčit o této pšenici na farské sýpce. Aby přivedl faráře k řeči, ukázal biskup prstem na stěnu a zeptal se: »Obilí sahalo až tak vysoko?«

»Ne, nejdůstojnější pane,« odpověděl farář, který neměl tušení, že biskup mu nachystal past, »obilí sahalo ještě výše: až sem.«

Učitel Joannes Pertinand platil při procesu blahořečení faráře Vianneye za jednoho z nejvýznamnějších svědků. Prohlásil mezi jiným: »Sluha Boží sám věděl, jak mimořádné věci se odehrávají v jeho farnosti. Občas přiznal, že se tam děje mnoho dobrého, ale připisoval to všechno Boží dobrotě a přímluvě svatých, jmenovitě sv. Filomény.«

Tato neznámá mučednice mu sloužila k tomu, aby skrýval své zázračné dary, stejně jako při zázračném rozmnožení obilí všechno připsal sv. Františku Regisovi. Dělal všechno, aby ve Francii rozšířil úctu k sv. Filoméně. Díky jeho působení se tato svěřice stala ve Francii populární. Mnoho děvčat obdrželo od té doby při křtu jméno Filoména.

Arští poutníci si nenechali vymluvit, že prosby adresované sv. Filoméně nacházejí vyslyšení jen tehdy, když tato záležitost projde rukama faráře Vianneye. To mu bylo řečeno někdy z očí do očí, ale on to rozhodně odmítal: »Já, a způsobit zázrak! Já nejsem nic jiného než ubohý nevědomý člověk, který hlídal ovce. Obratě se na sv. Filoménu. Nikdy jsem ji nevzýval, aniž bych nebyl vyslyšen.«

(Pokračování příště)

KONČÍ VELKÉ PUTOVÁNÍ

Pout' Panny Marie Nazaretské je u konce.

Její poslední etapou byla Svatá země, kam se vrátila 24. prosince, a to nejdříve do Betléma a pak po krátké zastávce v Jeruzalémě do »Nazaretského domku«, kde se uskutečnilo zasvěcení města i celé Svaté země Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Italský kapucín P. Giovanni Maria Leonardí, který putování organizoval, vydá o této pouti knihu.

Kdo mluví o papežově odchodu?

Lidové noviny uveřejnily 11. ledna hned na 1. straně článek „Papež čelí pochybnostem, zda je schopen vést katolickou církev“. Údajně „předseda Německé biskupské konference v rozhovoru pro rozhlasovou stanici Deutschlandfunk naznačil, že papež Jan Pavel II. by měl rezignovat, jestliže mu jeho zdravotní stav znemožní dostát pracovním povinností“. Dále v článku sice pisatel uvádí, že mluvčí Německé biskupské konference prohlásil, že Lehmann nevyzval Jana Pavla II. k odstoupení a jeho výroky prý byly následkem několikerých překladů falešně interpretovány a poté „záměrně nafouknuty“. „V žádném případě nepožadují odstoupení Jana Pavla II.“ řekl později sám Karl Lehmann v prohlášení pro tisk.

Proč tedy LN „nafoukly“ návrh na rezignaci papeže, který podle Lehmanna neexistoval? LN i v minulosti rády dávaly místo církevním disidentům (viz kauza Štampach atd.). Zajímavé ovšem je, proč se sám Lehmann pustil do takového tématu. V pozdějším tiskovém prohlášení vysvětloval: „Hypoteticky jsem dodal, že právě u tohoto papeže očekávám sílu a odvahu učinit správná rozhodnutí, jestliže by jednou už nebyl s to odpovědně řídit Církev.“ K tiskovému prohlášení byl pak připojen výtah z interview v Deutschlandfunku: „Osobně důvěřuji papeži, že pokud by měl pocit, že už jednoduše není dostatečně schopen odpovědně řídit Církev, měl by pak sílu a odvahu říci: „Už to nemohu plnit, jak je nutné.““ Téhož dne však poskytl další rozhovor, ve kterém žádal svolání nového koncilu, který by byl krátký a vyřešil by několik blokujících bodů. Zároveň prohlásil, že Církev „potřebuje silného muže, který ji povede“. Jinak se prý „světová Církev s miliardou lidí a s tak strašně

mnohými diferencemi nedá udržet pohromadě“. „Potřebujeme silného papeže, potřebujeme však také silné místní církve“, které budou mít odvahu hlásit se v Římě se svými vlastními otázkami a problémy.

A tady zřejmě uhodil hřebík na hlavičku: Německá církev spolupracuje se státem v poradenských službách. „Německý zákon z r. 1995 omezující potraty stanoví, že před podstoupením potratu musí žena navštívit poradnu a předložit o tom potvrzení. Mnoho schválených poradenských center provozuje katolická církev.“ (Mezinárodní report 1/2000) Církevní byla oprávněně vytýkána spolupráce na potratech. Encyklika Evangelium vitae praví ke CIC can. 1398 o trestu exkomunikace: „Exkomunikace postihuje všechny, kteří páchají tento zločin s vědomím příslušného trestu, včetně spoluviníků, bez jejichž pomoci by k němu nedošlo. Touto znovu potvrzenou sankcí posuzuje Církev tento trestný čin jako jeden z nejtěžších a nejnebezpečnějších zločinů a nabádá toho, který se ho dopouští, aby se rychle vrátil na cestu obrácení.“ (EV 62) Papež už několikrát žádal německé biskupy o to, aby se sice poradenství věnovali a poskytovali ženám v tísni co největší podporu, aby však nevystavovali potvrzení, která by vedla k potratům. Lehmann byl de facto jedním z největších odpůrců papežových požadavků, přestože mohl vědět, že 96 % všech potratů v NSR se dělo na základě takových potvrzení. (Podle R. Roeslera umožňuje takové „osvědčení k zabíjení“ ročně asi 150 000 beztrestných potratů...)

Jsou i další body, o nichž se někteří domnívají, že „blokují církevní život“: svěcení žen, sexuální morálka, celibát atd. atd. Jan Pavel II. trvá na udržení pokladu víry, která vychází z evangelia, a není proto u modernistů

žádoucí nejen v Německu, ale ani v jiných národech... II. vatikánský koncil se jim nepodařilo „zvládnout“ a Jan Pavel II. chce, aby byl uveden do praxe bez deformací: Proto se volá po novém koncilu, který by nakonec zlikvidoval i papeže, resp. učinil z něho formální loutku demokratické společnosti nové církve. Před Lehmannem vyslovil požadavek nového shromáždění všech biskupů i milánský kardinál Martini. Následovalo sice ihned dementi, italské noviny však zveřejnily doslovný text, který takové dementi usvědčuje z nepravdy. Slovo „koncil“ Martini sice nevyslovil, ale podrobně popsal charakter tohoto shromáždění, které se významově rovná koncilu. „Musím pochybovat,“ reagoval biskup Maggolini v článku „Mýlíš se, milý Martini“ v deníku Il Giorno, „že by se biskupům shromážděným třeba i z celého světa podařilo udělat křesťanství přijatelnějším, než je to, které předkládá nynější papež.“

Kolínský arcibiskup kard. Meisner reagoval na Lehmannovo vystoupení v Deutschlandfunku těmito slovy: „V interview předsedy Německé biskupské konference... se ozývá otázka o odstoupení papeže Jana Pavla II. Argumenty mnoha médií pro toto odstoupení nesvědčí o věroučně orientovaném pojetí Petrova úřadu. Papež není manažerem mnohonárodního velkého podniku, nýbrž Kristem určeným pastýřem jeho Církev. Pro tento úřad se požaduje moudrost, která – jak známo – stářím spíše přibývá, než ubývá. Němečtí biskupové se mohli při své poslední návštěvě Ad limina v Římě v listopadu 1999 přesvědčit o duchovní a duševní síle papeže. Do optiky kultury, ve které se nepamatuje na stáří a nemoc, se nehodí papež, který je starý a nemocný. Naproti tomu právě on je pro trpící a nemocné znamením na-

děje, protože kříž a utrpení patří do středu křesťanského života. Tím si uvědomují, že trpící a nemocní nejsou zbyteční a postradatelní, ale že jsou pro svět a Církev nutnější než kdykoliv jindy. To je důležitá lekce pro zdravé a silné křesťany. Výslovně zdůrazňuje apoštol Pavel, že Bůh si vyvolil to, co je slabé, aby zahanbil to, co je silné. V této souvislosti absolutně »nesedí« požadavek: My potřebujeme zdravého papeže! Pro Církev a svět jsou zkušenosti víry a života a prorocké charisma tohoto papeže nepostradatelné.“

Ti, kteří v médiích šíří pochybnosti o schopnosti papeže řídit Církev, útočí rádi také na teology věrné papeži. Označí je prostě za fundamentalisty, kteří brání modernosti např. teologické fakulty. Viz článek Libora Budinského v témže čísle LN. Zapomněli na kampaň proti těmto teologovi před několika roky a na to, že mužem, který byl nadějí modernizace pražské teologie, byl Odilo Štampach. Jak by zmodernizoval teologii, vysvítá z článku O. Štampacha v Mladé frontě Dnes z 30. prosince 1999 („Dějiny lidského tázání mohou podnítit k novým otázkám“): „...Nastupující rok má číslo, které není odvozeno od žádné vítězné bitvy... Je počítáno... od narození jednoho miminka chudým rodičům v periferním městečku jedné okrajové provincie Římské říše. Pachelátka vyrostlo, hlásalo už jako dospělý člověk jménem Ježíš brzký příchod apokalyptických časů a toto jeho očekávání se nesplnilo. Mělo přijít Boží království a svou dějinnou pouť místo něj nastoupila jeho nepodařená karikatura zvaná církev...“

Takže na fakultu by se měli dosadit takoví moderní teologové, kteří bohoslovcům vysvětlí, že určité pasáže v evangeliu (jako např. Mt 16,18) už neplatí...?

Josef Vlček

Jáhenství je hlavně služba

V bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově uděлил apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa jáhenské svěcení bratru Gilbertu Plíškovi OPraem. Ke dni Jubilea zasvěceného života, které se slaví 2. února, citujeme z krásné homilie světitele:

»...Můj drahý bratře Gilberte, obracím se nyní na tebe, který jsi hlavní osobou tohoto dne. Po homilii bude následovat obřad tvého jáhenského svěcení... Jak jsme slyšeli v evangeliu, „kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vašim otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,26nn).

V těchto Ježíšových slovech najdeš celou spiritualitu a navíc podstatu svátosti, kterou obdržíš: jáhenství je, jak všichni vědí, hlavně „služba“. Miléni-

um nám připomíná, že onen malý Ježíš, na jehož dvoutisící výročí narození vzpomínáme, přišel, aby ...sloužil Otcí... Tvůj ideál bude stejný jako Kristův. Je to služba lásky. Jako Kristus žil láskou, a to je dáno láskou na kříži, také ty, Gilberte, budeš muset sloužit lásce stejně jako tvoji spolubratři a všichni jáhni světa.

Čtení této mše svaté jáhenského svěcení dobře osvětlují tento charakter služby, jež ti bude svěřena: služby lásky. První k nám promlouvalo o levitech: „Budou

opatrovat všechno náčiní stánku schůzky a starat se o povinnost synů Izraele, a tak budou vykonávat službu ve stánku“ (Nm 3,8a). Levité byli výhradně pověřováni touto službou v chrámu: proto nesměli vlastnit nic, ani kousek izraelské půdy jako ostatní kmeny, ani pomíjící majetek, ani domov, ani peníze. Jejich jediným podílem, jak to říká Bible, byl Pán, a jak praví žalm patnáctý: „Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší.“

Bratře Gilberte, tobě patří stejný dědičný podíl a stejná číše: po dlouhá léta jsi sloužil u oltáře jako velmi pozorný ceremoniář; věnoval jsi všechny své síly zvelebování této baziliky s pomocí spolubratří. Nyní se to stane tvým hlavním úkolem a služba ve stánku bude tvou první prací a starostí, jež se rodí z posvátného úřadu diakonátu. Všechna tato služba je oživována láskou.

Ale v tomto úřadě je první místo zadáno Eucharistií. Zde musí zářit tvá láska ke Kristu, žijícímu ve svatých způsobách. Jáhen má tuto ohromnou čest. Dávat Krista ve svatém přijímání, být pastýřem stáda, hasit jeho žízeň u pramenů Vody živé. Jaký velkolepý údel pro všechny sluhy Boží! Ale pro tebe jako premonstráta tím dochází k dokonalému naplnění života tvého řádu, který je jakoby založen na Eucharistii. Svátý Norbert na tebe shlíží z výše nebes s nekonečnou radostí, jako on také ty budeš úzce spjat s kultem a uctíváním Nejsvětější svátosti. Musíš se dát unášet v celém svém životě, v každé své činnosti jenom Jí, jako Norbert: solo Christo duce. Staré světcovy životopisy nám uvádějí tato slova: „Následovat jenom Krista, který nás vede.“ Tato lás-

ka k Eucharistii musí být neustálým plamenem tvého života...

Rovněž služba hlásání slova Božího musí být oživována láskou. Eucharistie je Ježíš, jenž obnovuje svou obět. A Písmo svaté je On, který dále evangelizuje davy, aby je živil svým božským učením. Snaž se tedy dát všechny své síly, svůj rozum a co největší část svého času studiu Božího slova a teologii, Písmu svatému a křesťanské spiritualitě. Jak ti to řekl svátý Pavel ve druhém čtení, buď cele jat Ježíšem Kristem: „Nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši.“

...Druhý vatikánský koncil věnoval jáhnům ve Věroučné konstituci Lumen gentium velkolepou stranu, kterou musíš dobře znát: „Úkolem jáhna je, podle toho, jak mu to přidělila příslušná autorita, slavnostně udělovat křest, jménem církve asistovat při uzavírání manželství a žehnat mu, přinášet umírajícím svátostnou posilu na cestu do věčnosti, vyučovat a povzbuzovat lid, předsedat bohoslužbě a modlitbě věřících, udělovat svátostiny a vést smuteční a pohřební obřady. Věnovat se úkolům charitativním a administrativním.“ Všechny tyto funkce musí být oživovány láskou.

...Dříve, než ti bude udělen diakonát, po rituálních otázkách a tvých odpovědích, pronesme my všichni zde přítomní své vzývání všech svatých. Budou ti asistovat z nebe, nyní a po celý tvůj život. První bude blahoslavená Panna Maria, „nebeská Panna bílá, Matka, ochránkyně a učitelka tvého bílého řádu“; s ní svatí jáhnové Štěpán, Vavřinec, Vincenc; za-

kladatel premonstrátů, svátý Norbert, jenž odpočívá ve svém hrobě v této slavné bazilice; všichni svatí a blahoslavení tvého řádu, s tvým ochráncem Gilbertem, silným a něžným. A já mezi nimi vidím také svatého Františka z Assisi, který byl jáhnem po celý svůj život. O příští, vánoční noci začne Jubileum.

Mám před očima scénu popsanou Tomášem z Celana, v níž se líčí noc v Grecciu s prvním betlémem a praví se, že František „se oděl jáhenskými rouchy a zpíval zvucným hlasem svatě evangelium: tento hlas silný a libý, jasný a hlaholící uchvátil všechny v touze po nebi. Pak mluvil k lidem velmi krásnými slovy a připomínal novorozeného chudého krále v malém městě Betléme. Nazýval Ježíše ‚Betlémským dítětem‘, vyslovoval toto jméno s ústy plnými něžné lásky a jazykem přejížděl své rty, jako by si pochutnával a jako by chtěl zadržet celou sladkost svých slov“ (Vita prima, I. část, XXX, 86). A v tomto Františkově gestu vidím jakoby obraz toho, co Svátý otec žádal od všech mladých světa pro radostnou a krásnou oslavu Jubilea: „Zastavte se a obdivujte v úchvatu Novorozeného, kterého Maria přivedla na svět, zavinitého do plenek a položeného do jeslí: Je to sám Bůh, který přišel mezi nás.“ (Poselství k XV. světovému dni mládeže, 3)

+ Giovanni Coppa

Vánoční dárek

Ten dárek, který jsem dostal k posledním Vánocům, přišel opravdu včas. Zrovna jsem byl totiž pod dojmem nepřijemných novinových a televizních zpráv, podle kterých náš národ stále patří k národům s nejnižší religiozitou v Evropě (i když se občas ještě nazývá národem Husa a Komenského) a jen malé procento jeho příslušníků se chystá navštívit vánoční bohoslužby. Z pokleslé nálady, vzniklé z těchto zvěstí, mě vyrušil telefon: manželka jednoho mého přítele mi oznamovala, že právě v těch dnech doplnili svoje víc než deset let trvající manželství také o svátostný slib a celá jejich rodina přistoupila ke stolu Páně.

Z takového vánočního dárku jsem měl radost jako z málokterého: vídám tyto své známé poměrně často, ale – upřímně řečeno – ničeho, co by vedlo k tomuto rozhodnutí, jsem si u nich nevyšiml. Nebo se něco v tomto směru dělo, a já jsem se špatně díval. Ne že bychom spolu o náboženství vůbec nemluvíli, ale já jsem pokaždé, když na ně přišla řeč, upadl do rozpaků plynoucích z opatrnosti, abych nepůsobil jako primitivní náboženský agitátor. Vedlo mě to až k sebekritickým úvahám, jak je to vůbec s misijním posláním nás laiků, jestli ho nezanebdáváme z falešné obavy, abychom se neztrapnili, ale na žádnou konkrétní cestu z tohoto problému jsem nepřišel. Jen si vzpomínám, že jsem snad při každé návštěvě u nich nahlas obdivoval, že mají z oken bytu krásný výhled přímo na Svatý Kopeček.

Je docela možné, že ten nádherný mariánský kostel svědčil o Boží blízkosti místo mne. A je docela jisté, že v případě těchto mých přátel, stejně jako ve všech podobných případech, jednal Bůh místo nás a my jsme se jen nevědomky účastnili jako služebníci neužiteční. Byl to vlastně on, kdo mi poslal tento povzbudivý vánoční dárek pro mysl ochromenou pocitem bezmoci a nezdaru. On může doplnit naše důmyslné a přesně spočítané statistiky o religiozitě svou božskou matematikou, podle které byl i Betlém „maličký mezi judskými městy“. Jen on umí být zároveň dárce i dárcem.

Karel Komárek

AKTUÁLNÍ OTÁZKY SEXUÁLNÍ ETIKY

je název přednášky, kterou prosloví ThDr. Albert Josef Beneš OP z Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci v pátek 11. února 2000 v Brně v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb na Žerotínově náměstí č. 6. Začátek v 17.00 hodin.

PROGRAM PAPEŽSKÉ NÁVŠTĚVY VE SVATÉ ZEMI

Papež Jan Pavel II. navštíví Svatou zemi ve dnech 20.–26. března a vstoupí na území Jordánska, Izraele i do palestinské autonomní oblasti. Během návštěvy bude celebrat pontifikální mše v místech spojených s narozením a pozemským působením Pána Ježíše, Panny Marie a apoštolů. Setká se s místními hierarchy různých obřadů, s představiteli jiných církví a s hlavami jednotlivých států.

Navštíví mimo jiné horu Nebo, Betlém, jeruzalémské Večeřadlo, horu Blahoslavenství, baziliku Zvěstování v Nazaretě a Svatý Hrob v Jeruzalémě.

Navštíví také Zed' nářků a mešitu Al Aqsa v Jeruzalémě. Setká se s představiteli islámu a judaismu.

Bude to 90. zahraniční cesta Jana Pavla II. a 2. cesta římského papeže do Svaté země. Prvá se uskutečnila 4.–6. ledna 1964, kdy Pavel VI. navštívil mimo jiné Betánii, Jeruzalém, Nazaret, Kánu, Kafarnaum, horu Blahoslavenství a Tábor. Byla to tehdy první z devíti cest Pavla VI. a měla velký ekumenický význam. Ve Svaté zemi se tehdy papež setkal s ekumenickým patriarchou Cařihradu Atenagorasem, čestnou hlavou světového pravoslaví.

PŘEDSTAVENÝ OTCE PIA

V Isernii v oblasti Molise zemřel ve věku 85 let otec Carmelo Durante, který byl dlouhá léta představeným bl. otce Pia. Podle jeho rady založil nedaleko Isernie v Sessanu »mariánkou citadelu«.

Podle -kai-

Ozvučování kostelů a přednáškových sálů

• Návrh, dodávka i montáž po celé ČR • Variabilní systém • Zlepšení srozumitelnosti a odolnosti proti akustické zpětné vazbě • Bezdrátové mikrofony ruční i klopové • Ozvučení elektronických varhan • Přenosné ozvučovací zařízení na síť i baterie • **Rostislav Rychlík, Za Humny 1830, 688 01 Uherský Brod, tel./fax: 0633/63 70 18**

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku prof. ThDr. Václava Wolfa

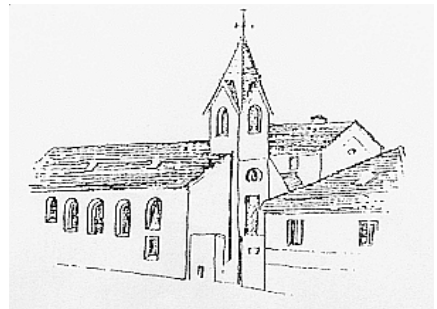
VZTAH MILOSTI BOŽÍ A SVOBODY ČLOVĚKA

kteřá se bude konat v úterý 1. února v 18.00 hod. v sále řádu sv. Voršily (vchod se uzavírá v 18.15 hod.), vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1.

MŮŽETE NÁM POMOCI?

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze-Dejvicích naléhavě prosí o laskavou finanční pomoc při rekonstrukci a nutných opravách kaple sv. Václava a konventu. Zvláště potřebujeme opravit několik místností pro starší a nemocné sestry, které se ve svém aktivním věku věnovaly katechezi a ošetřování nemocných. Prosíme případné dárcy, kteří by nám mohli pomoci, aby své finanční dary laskavě zaslali na č. účtu Komerční banky 19-8473380257/0100. Všem, kteří pomohou, již nyní děkujeme!

Sestry Apoštolátu sv. Františka
Proboštská 3, 160 00 Praha 6

HORA MATKY BOŽÍ – KRÁLÍKY EXERCICIE V ROCE 2000

3. 4. – 7. 4. pro ženy (bez omezení věku), přednáší P. Bláha CSsR;
10. 4. – 14. 4. pro ženy, muže, manželské páry, přednáší P. Groz CSsR;
11. 9. – 15. 9. pro ženy (bez omezení věku), přednáší P. Bláha CSsR;
23. 10. – 27. 10. pro ženy (bez omezení věku), přednáší P. Jedlička CSsR;
6. 11. – 10. 11. pro ženy (bez omezení věku), přednáší P. Jedlička CSsR;
13. 11. – 17. 11. pro ženy, muže, manželské páry, přednáší P. Groz CSsR.
Přijďte na exercicie v Jubilejním roce 2000, v němž oslavíme 300 let od založení poutního kostela.

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hod., zakončení poslední den ráno. Poplatek pro laiky činí 850 Kč. Přihlášky přijímáme jen písemně na adrese: **Poutní dům, Hora Matky Boží 561 69 Králíky, dotazy na tel. 0446/63 11 78.** Dále Poutní dům nabízí letní i zimní rekreační pobyty, školy v přírodě, semináře, školení, svatby a jiné oslavy při různých životních příležitostech.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA

<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

KDO JE SVATÝ MARON?

Sv. Maron je aramejský mnich, zakladatel kláštera v Apameji na Orontu (Syria Secunda). Mniši tohoto kláštera a chaldejští obyvatelé v okolí vypracovali postupně svůj osobitý rítus, který obohatili později prvky západosyrského anti-ošského ritu. Za římského panství rozšířili svou působnost až do Mezopotámie a do eufratské provincie. Po pronásledování a arabské invazi hledali útočiště v libanonských horách. Patriarchát maronitů existuje od 8. století. Vlastní diecézní strukturu mají maronité až od synody v r. 1736. Maronitská církev má 11 biskupství v Libanonu, 3 v Sýrii, 1 patriarchální vikariát v Jeruzalémě a po jednom biskupství na Kypru, v Egyptě, USA, Argentíně, Brazílii, Austrálii a Kanadě. Počet věřících činí cca 2,5 mil. Je to jediná východní církev, která nemá žádnou nekatolickou větev. Od 12. století jsou v nerozlučném společenství s Římem. Vyznačují se hlubokou mariánskou úctou. Ze západní lidové zbožnosti převzali např. růženec a litanie.

KDO JE BLAHOŠLAVENÝ JAN? (VIZ TAKÉ STR. 8)

Původním jménem Guido di Pietro, narodil se kolem r. 1400 ve Vicchio di Mugello u Florencie. Ve věku 20 let vstoupil pod jménem bratr Jan (fra Giovanni) k reformovaným dominikánům ve Fiesole. V roce 1436 se konvent přemístil do Florencie do kláštera sv. Marka, který Cosimo Medici věnoval řádu dominikánů. Dostal za úkol vyzdobit klášter, kapitulní síň, chodby a celý konventu freskami. R. 1447 viděl jeho fresky papež Evžen IV. a povolal jej na papežský dvůr. Záhy však zemřel a Jan začal pracovat pro jeho nástupce Mikuláše V. Současně pracoval v Orviettu a v San Brizio. Roku 1450 byl zvolen převorem kláštera sv. Marka a vrátil se tedy do Florencie. V r. 1452 se odebral opět do Říma, kde zemřel r. 1455 a byl pochován v bazilice Santa Maria sopra Minerva. Při svých malbách vycházel z mystické inspirace.

Kalendář Jubilejního roku Únor 2000

Středa 2. února 2000 – svátek Uvedení Páně do chrámu – bazilika sv. Petra: liturgie Světla a mše svatá – **Jubileum zasvěceného života**

Středa 9. února 2000 – památka sv. Marona – bazilika Santa Maria Maggiore: božská liturgie v syrsko-antiošském ritu maronitů

Pátek 11. února 2000 – památka Panny Marie Lurdské – bazilika sv. Petra: mše svatá, slavení svátosti pomazání nemocných – **Jubileum nemocných a pracovníků ve zdravotnictví**

Pátek 18. února 2000 – památka bl. Jana (fra Angelico) – bazilika Santa Maria sopra Minerva – **Jubileum umělců**

Neděle 20. února 2000 – **Jubileum stálých jáhnů**

Úterý 22. února 2000 – slavnost Stolce sv. Petra, apoštola – bazilika sv. Petra: mše svatá – **Jubileum Římské kurie**

Pátek 25. února až neděle 27. února 2000 – sympozium o aktualizaci 2. vatikánském koncilu

Liturgická čtení

Neděle 6. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Job 7,1–4.6–7
Ž 147(146),1–2.3–4.5–6 Odp.: srov. 3a
2. čt.: 1 Kor 9,16–19.22–23
Ev.: Mk 1,29–39

Pondělí 7. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 8,1–7.9–13
Ž 132(131),6–7.8–10 Odp.: 8a
Ev.: Mk 6,53–56

Úterý 8. 2. – nez. pam. sv. Jeronýma Emilianiho

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
Ž 84(83),3.4.5+10.11 Odp.: 2
Ev.: Mk 7,1–13

Středa 9. 2. – památka sv. Scholastiky

1. čt.: 1 Král 10,1–10
Ž 37(36),5–6.30–31.39–40 Odp.: 30a
Ev.: Mk 7,14–23

Čtvrtek 10. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 11,4–13
Ž 106(105),3–4.35–36.37+40 Odp.: srov. 4a
Ev.: Mk 7,24–30

Pátek 11. 2. – nez. pam. P. Marie Lurdské

1. čt.: 1 Král 11,29–32; 12,19
Ž 81(80),10–11ab.12–13.14–15 Odp.: srov. 11a.9a
Ev.: Mk 7,31–37

Sobota 12. 2. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 12,26–32; 13,33–34
Ž 106(105),6–7a.19–20.21–22 Odp.: srov. 4a
Ev.: Mk 8,1–10

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	6.2.	7.2.	8.2.	9.2.	10.2.	11.2.	12.2.
Antifona	812	826	841	1741	873	889	1666
Žalm	783	783	783	786	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	842	1742	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	1743	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	692	831	847	1307	877	1308	1669
Prosby	817	831	847	1744	878	894	1655
Záv. modlitba	692	832	1306	1307	878	1308	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	837	852	1746	883	900	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	1749	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	840	856	1750	887	1308	693
Prosby	811	826	841	856	1750	888	904	918
Záv. modlitba	692	692	841	1306	1307	888	1308	693
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

NOVINKA z nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o.

Stanislav Zacherle:

ZNAMENÍ SYNA ČLOVĚKA

Ohlas na apoštolský list Jana Pavla II. TERTIO MILLENNIO ADVENIENTE o přípravě na Jubilejní rok 2000.

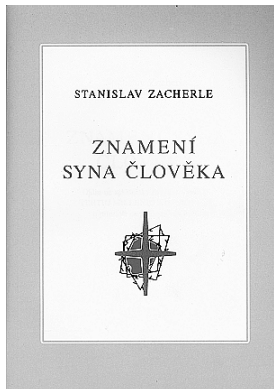
Apoštolský list Jana Pavla II. vyzývá k přípravě na blížící se výročí – závěr druhého tisíciletí Let Páně. Každé jubileum je příležitostí k hodnocení uplynulé doby a k výhledu do budoucnosti. Dvacáté století nebylo v Církvi dobou nečinnosti, ale časem dobré vůle k pokání i k šíření radostné zvěsti.

V našich zemích v tom směru našlo odezvu „Desetiletí duchovní obnovy“. – Jsme ovšem jen „neužiteční služebníci, učinili jsme to, co bylo naší povinností“. Chvála patří Kristu – z něho stále čerpáme, je to jeho výročí.

Blízká či daleká budoucnost křesťany neznepokojuje, vždyť trvá důvěra v Boha, v jeho moc a lásku. Kristova výzva, aby každý byl připraven, ať Pán přijde v kteroukoli dobu, patří ke každodennímu životu Církve.

„Znamení Syna člověka“ bylo vyvoláno zmíněným apoštolským listem. Jsou to odstavce vycházející z údivu nad odvčným a trvalým úsilím Boha o získání srdce člověka. Je to připomínka Události stvoření člověka a jeho vykoupění, tohoto děje dějů, nabitého napětím boje dobra a zla, tohoto úchvatného dramatu Boží lásky a milosrdenství. Je to pokus o dík za dary, které lidstvo obdrželo a stále získává. (Z úvodu autora)

Brož., A5, 88 stran, 75 Kč

P. Alois Pekárek:

HOŘÍCÍ SRDCE

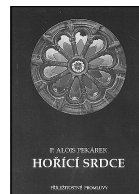
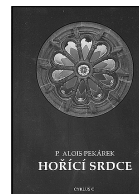
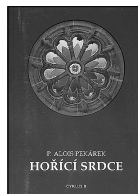
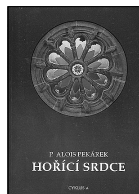
Jedná se o promluvy – cyklus A, B, C a příležitostné promluvy – plné moudrosti, příběhů ze života, které poskytnou čtenáři pomocnou ruku i radu v jeho těžkostech. Laskavým slovem chce P. Pekárek přivést čtenáře blíž k Bohu.

„Co Vám přináším?

Nesu Vám své kněžské srdce na dlaní. Každý v něm bude mít místo, předně ti, kdo hodně trpí, kdo potřebují hodně milosrdenství – chudí, nemocní, hříšní.

Nesu Vám všechny vlohy a schopnosti, které mi Pán Bůh dal, abych Vám mohl posloužit na cestě k Bohu. Nesu Vám kněžskou moc: moc sloužit mši svatou, udělovat svátosti, žehnat a světit.

Je mým úkolem střežit mravní zákon, desatero, bránit hranici mezi dobrem a zlem: doporučovat svornou lásku a odstraňovat nenávisť a rozbroje, upevňovat rodiny a varovat před mravní nevázaností, šířit pravdu a potírat lež, vést k poctivé práci a varovat před krádeží. Přišel jsem Vám sloužit a nežádám za to nic.“ (P. Pekárek)

Cyklus A, brož., A5, 256 stran, 95 Kč

Cyklus B, brož., A5, 296 stran, 99 Kč

Cyklus C, brož., A5, 216 stran, 89 Kč

Příležitostné promluvy, brož., A5, 272 stran, 89 Kč

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.

Placeno předem
706 035

Novinové vplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1